

Interview med Marshall Govindan (Satchidananda)

Siddhanta, Advaita og Yoga

Marshall Govindan (også kendt under navnet **Satchidananda**) er discipel af Babaji Nagaraj, den navnkundige Mester fra Himalaya og grundlæggeren af Kriya Yoga og af dennes discipel Yogi S.A.A. Ramaiah. Han har praktiseret Babajis Kriya Yoga intensivt lige siden 1969 og har tilbragt fem år i Indien.

Siden 1980 har han været engageret i forskning - og udgivelse af Yoga Siddhaernes skrifter. Han er forfatter til den storsælgende bog *Babaji and the 18 Siddha Kriya Yoga Tradition*, udgivet på 15 sprog, og af den første internationale engelsksprogede udgave af *Tirumandiram: a classic of Yoga and Tantra*, *Kriya Yoga Sutras of Patanjali* and the *Siddhas* og endelig *the Wisdom of Jesus and the Yoga Siddhas*. Siden 2000 har han sponsoreret og ledet et team på syv forskere i Tamil Nadu, Indien, som i et storstilet forskningsprojekt arbejder med præservering, transkription, oversættelse og udgivelse af al litteratur relateret til de 18 Siddhaers Yoga. Projektet har foreløbig resulteret i seks udgivelser inklusive ti binds værket *Tirumandiram* fra 2010.

Siddhanta, Advaita og Yoga

Interview med Marshall Govindan (Satchidananda)

Copyright Marshall Govindan © 2014

Indholdsfortegnelse

Spørgsmål: Hvorfor har du besluttet at give dette interview? Hvad er formålet?	3
Spørgsmål: Hvad er forholdet mellem Siddhanta, Advaita og Yoga?	3
Spørgsmål: Hvad er Siddhanta?	3
Spørgsmål: Hvorfor er Siddhanta 'ny'?	5
Spørgsmål: Hvad fortæller Siddhanta os om sjælen og dens relation til kroppen?	7
Spørgsmål: Hvad er Siddhaernes opfattelse af Gud?	8
Spørgsmål: Hvad er Siddhantas formål?	9
Spørgsmål: Hvordan beskriver Siddhanta realiseringen af sjælens udfrielse og frigørelsen fra naturens luner?	10
Spørgsmål: Hvad er årsagen til menneskelig lidelse og hvordan overvinder vi den?	11
Spørgsmål: Hvori består forskellen mellem 'monisme' eller 'ikke-dualisme' (advaita) og mellem 'dualisme' (dvaita) og 'pluralisme' (theisme)?	12
Spørgsmål: Hvorfor er disse forskelle vigtige (at forstå)?	12
Spørgsmål: Hvad er Maya og hvorfor regnes Siddhantha som monistisk theisme?	14
Spørgsmål: Hvad er Oplysning og hvordan relaterer det til denne diskussion?	16
Spørgsmål: Hvorfor sagde du i begyndelsen af dette interview at Siddhantha begynder hvor Advaita ender? ..	18
Spørgsmål: Hvorfor regner en Siddha sig selv som værende så uinteressant at det ikke er umagen værd at nedskrive nogen videre detaljer om deres personlige liv?	20
Spørgsmål: Hvad er betydningen af siddhier eller mirakuløse yogiske kræfter?	21
Spørgsmål: Hvad er forholdet mellem Babajis Kriya Yoga og Siddhantha?	22
Spørgsmål: Den 'femgrene vej' indenfor Babajis Kriya Yoga minder mig om de forskellige typer Yoga som anbefalet af Sri Krishna i Bhagavad Gita, der relaterer sig til ens egennatur eller essentielle karakter (svadhyaya)	22
Spørgsmål: Hvorfor har Siddhaernes praksis været hemmeligholdt per tradition, hvis den er så fordelagtig? Hvorfor kan man kun lære den i forbindelse med en 'indvielse'	24
Spørgsmål: Hvad er værdien af den menneskelige krop i relation til ens spirituelle udvikling?	25
Spørgsmål: Hvad er Neo-Advaita og hvorfor er det kontroversielt?	26
Spørgsmål: Hvorfor er det så væsentligt at forstå Siddhanta, Advaita og Yoga?	29

Spørgsmål: Hvorfor har du besluttet at give dette interview? Hvad er formålet?

Svar: Hvis du ønsker at kende sandheden og undgå lidelse må du stille de mest fundamentale spørgsmål: Eksisterer Gud? Hvis det er tilfældet hvordan kan jeg så lære Ham at kende? Har jeg en sjæl? Hvorfor er jeg født? Hvad er mit livs formål? Hvorfor er denne verden fuld af lidelse? Formålet med dette interview, grunden til at jeg gerne stiller op til det, er at hjælpe læseren til bedre at forstå nogle af svarene på disse spørgsmål set fra de spirituelle traditioners side, som jeg er blevet bekendt med på min spirituelle vej. De fleste vestlige søgende mangler en helt fundamental forståelse for disse spirituelle traditioner og de krav, de stiller. Ord kan ikke afsløre sandhed - den med stort S - men visse ord kan pege henimod den, yde et glimt og derfra må man så gå hinsides ordene ind i tavshed for at realisere deres betydning inden sig selv via enhed. Det er alle spirituelle traditioners vej. 'Spirit' eller ånd har ikke form og kan derfor ikke indfanges med ord. Kun realiseres i tavshed. Men derfor bør man ikke begå den fejl som mange vestlige søgende gør i vore dage i deres iver og hastværk med at blive 'Oplyst', og ignorere eller afvise disse spørgsmål. Spiritualitet betyder ikke 'anti-intellektuel'. Betyder ikke at man blot behøver finde den mest effektive metode eller den bedste lærer eller at flygte bort fra verden.

Spørgsmål: Hvad er forholdet mellem Siddhanta, Advaita og Yoga?

Svar: Min lærer, Yogi Ramaiah yndede at sige at *Siddhanta* begynder hvor *Advaita* slutter. Og at Babajis Kriya Yoga udgør den praktiske destillation af *Siddhanta*. Men for at besvare spørgsmålet udfyldende må vi diskutere hvert enkelt af disse begreber.

Spørgsmål: Hvad er Siddhanta?

Svar: '*Siddhanta*' refererer til de indiske Yogiers og Tantrikeres samlede lære - Mestrene, der også kaldes Siddhaer eller fuldkomne Mestre, som har opnået en vis grad af perfektion eller guddommelig kraft kendt som 'siddhi' kraft eller power; ikke medregnet de Siddhaer vi kender fra den tibetanske buddhisme, er de mystikere som lagde vægt på at praktisere Kundalini Yoga for at erkende deres egen potentielle guddommelighed på alle fem eksistensplaner. De forkastede den institutionelle religion med dens eftertryk på tempel og idoldyrkelse, ritualisme, kasteisme og tiltro til skrifterne. De belærte om at ens egen oplevelse bør tjene som den mest troværdige kilde til kundskab og visdom og for at opnå dette må man vende sig indad mod den mere subtile dimension i livet ved hjælp af yoga og meditation. Deres skrifter går for størstedelens vedkommende mellem 800 - 1600 år tilbage i tiden, så langt som til det 2. århundrede A.D. *Anta* betyder endelig slutning. *Siddhanta* betyder den endelige afslutning, konklusion eller mål for Siddhaerne, den fuldkomne mester. Ordet stammer også fra *citta* og *anta* i betydningen slutningen på eller enden for det tankeproducerende sind, med andre ord den endegyldige konklusion, al tænknings apoteose. De eksisterede over hele Indien og også i Tibet, men den tradition vi tilhører og hvis litteratur vi specifikt har forsket i, oversat og udgivet i bogform siden 1960'erne stammer fra SydIndien og er bedre kendt som *Tamilsk Kriya Yoga Siddhanta*. De tamilske kriya yoga Siddhaer skrev i verseform og på datidens talesprog snarere end på det litterære sanskrit, som kun kendtes af den absolut højeste samfundsklasse, den brahminske præsteklasse, som opponerede mod dem. De lovsynger ikke lokale guddomme nogen steder i deres skrifter. Teologisk kan deres lære klassificeres som "monistisk theisme". Men de forsøger ikke at skabe et filosofisk system eller en religion. De ønsker at give praktisk vejledning specielt

m.h.t. kundalini yoga med det formål at erkende Sandhed direkte og at oplyse om den spirituelle vejs faldgruber.

Sekterisk tilhørsforhold var ikke noget for Siddhaerne. De følte sig hjemme blandt personer af alle typer religioner. Deres tilgang til sandheden var primært at opleve den selv, direkte i *samadhi*, den mystiske enhedstilstand, der også kaldes kognitiv absorbering og derefter gradvist at overgive sig til denne tilstand, indtil den bliver deres konstante 'hverdags' bevidsthed i tilstanden af Oplysning. De forsøger sig ikke med at opbygge filosofiske systemer eller med at konstruere religiøse trossystemer. Siddhaernes digte udviser ingen tegn på ens holdninger eller kollektiv tænkning; deres 'filosofi' er et åbent forum, hvor alle sandhedens udtryk hilses velkommen. Deres digte og sange prædiker ikke doktriner; de foreslår blot en retning i hvilken aspirationen efter den direkte, intuitive, personlige og dybdegående realisering af den guddommelige Sandhed kan erkendes.

Men Siddhaerne udtrykte sig i bramfri vendinger og stærke udtryk for at chokere folk og rive dem ud af deres konventionelle moralisme og egoistiske vildfarelser. De brugte almindeligt dagligdags talesprog fremfor det elitære Sanskrit for at nå ud til deres lyttere. De opfordrede deres tilhørere til at gøre oprør imod prætentiose ortodokse forestillinger og praktikker, herunder også tempelritualer, kastesystemet og at droppe alle 'Gud vil du ikke nok give mig' lignende bønner. De belærte om at på et givent udviklingsstadium, når egoet er blevet tilstrækkeligt reduceret og overgivet på alle mentale niveauer, vil det være ens egen personlige oplevelse der bliver den ultimative autoritet til afgørelse af sandheden. En Siddha er et frit tænkende menneske og en revolutionær, som afviser at tillade sig selv at gå med strømmen af dogmer, skrifter og ritualer. En Siddha er radikal i ordets sande betydning, for han er personligt nået til altings årsag eller oprindelse.

De 18 tamilske yoga Siddhaer (Saraswati Mahal Museum, Tanjore, Indien)

Siddha Tirumoolar, forfatter af *Tirumandiram* (Loftsmaleri i Chidambaram Nataraja Templet, Indien)

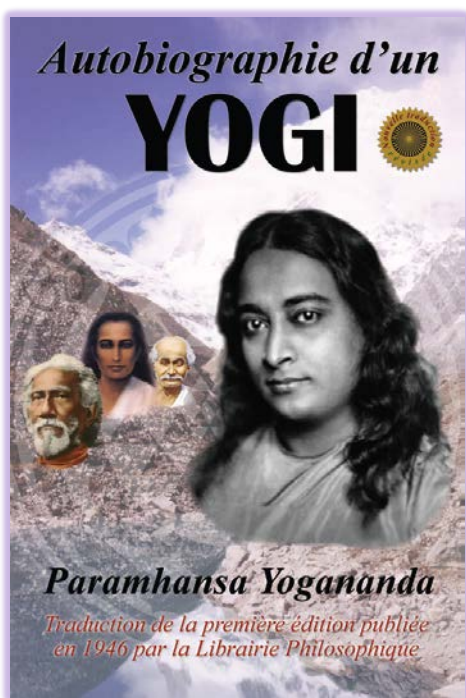

Tamilske Yoga Siddhaer, Kriya Yoga Ashram,
Kanadukathan, Tamil Nadu

Spørgsmål: **Hvorfor er Siddhanta 'ny'?**

Svar: Tirumoolar, som formentlig er den ældste af de tamilske yoga Siddhaer, erklærer i sit værk *Tirumandiram* (5. århundrede A.D.), at han afslører en 'ny Yoga' (*nava yoga*), som indeholder alle de elementer Siddhaerne på et senere tidspunkt benævner *Kundalini Yoga* og som er egnet til at bibringe den komplette transformation af den menneskelige tilstand, inklusive af den fysiske krop. I det første årtusind af vor tidsregning opfandt Siddhaerne kundalini yoga som et kraftigtvirkende redskab til realisering af Selvet (samadhi). Det var produkt af deres eksperimenterende indsats for at finde mere effektive metoder til at kende verden, erkende sandheden hinsides de overintellektuelle, ritualistiske, 'åh så fromme' eller asketiske stier med henblik på en reel transformation af den menneskelige natur. Den er 'ny' i vore dage fordi *Tirumandiram* og de 18 tamilske Yoga Siddhaers skrifter var ganske ukendte udenfor tamilsktalende områder i SydIndien og på Sri Lanka indtil vi gik i gang med at oversætte dem og enten har været ignoreret eller misforståede af såvel tamilske forskere som lærde 'punditter'(skriftkloge), grundet deres bevidst obskure 'tusmørke' sprog. Fordi Siddhaerne fordømte de ortodoks brahminske præster og skriftkloge fik de naturligvis hele den samfundsklasse på nakken og blev kaldt magikere, hekse eller det, der var værre. Som konsekvens heraf blev deres skrifter ikke opbevarede i templerne eller i de traditionelle biblioteker for manuskriptopbevaring, men kom i familieeje fortrinsvis hos læger og healere, de såkaldte *Siddha Vaidhyas*, som holdt skrifternes eksistens hemmelig og kun brugte dem selv i

medicinsk øjemed. På grund af den udbredte uvidenhed m.h.t. deres lære og den offentlige nedsættende benævnelse af Siddhaerne som 'kvaksalvere' i den ortodokse del af samfundet har de, indtil for nylig, ikke nydt den store anseelse i dele af det indiske samfund. Jeg erindrer med al tydelig klarhed det sarkastiske og følelsesladede svar fra en berømt Vedanta lærer, en kendt Swami og fremstående medlem af den brahminske klasse, hvis modersmål var tamilsk, da jeg tilbage i 1986 spurgte ham om hans mening om de tamilske Yoga Siddhaers skrifter. Jeg husker også tydeligt det typiske svar fra mange nordindiske personer, når jeg har nævnt vores Guru Babaji Nagaraj. Hvis de havde læst bogen *En Yogis Selvbiografi* var deres standardsvar 'nå, er han stadig i live?' Når vi nævnte at ja, han har været i live igennem mange århundreder, ville de sige noget i stil med 'åh, han har sandelig da en dårlig karma, at han er nødt til at blive her på denne lidelsesfyldte Planet igennem så lang tid.' Selv fremtrædende medlemmer af andre linjer indenfor Kriya Yoga traditionen har vist sig ude af stand til at sætte pris på det, som er 'nyt' med hensyn til Siddhaerne og Babaji. Sri Yukteswar sagde angående Babaji: "Han er hinsides min fatteevne." Med andre ord, Babaji passede ikke ind i det Vedantiske system, som han var skolet i. Yogananda og andre kunne kun opfatte ham som 'Avatar', en inkarnation af Gud selv, eller 'Kristuslignende', uanset Babaji aldrig har refereret til sig selv med nogen af disse betegnelser. I sin selvbiografi, på første side af det kapitel, hvor han introducerer læserne til Babaji, nævner Yogananda at Babaji i lighed med Siddha Agastyar har levet i tusinder af år. Yogananda forstod imidlertid ikke hvor nær de to Siddhaer reelt står hinanden og at Babaji også ligesom Agastyar oprindeligt var et menneske, der så blev en Siddha og ikke det omvendte: var Gud, som lod sig føde som *Avatar*. Avatarer er yderst sjældne. De findes ikke indenfor den Saivistiske tradition, men kun i Vaishnava traditionen med dens ti på hinanden følgende avatarer, herunder Rama og Krishna. Alle disse svar er udtryk for synspunkter, som er begrænset til talernes filosofiske opfattelser de være sig Vedantiske, Samkhya, Kristne eller Vaishnava.

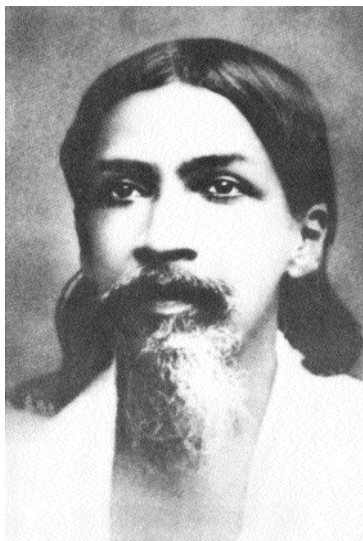

Bogomslaget til vor publikation
"Sri Yukteswar, Babaji, Lahiri Mahasaya, Yogananda"

Siddha Agastyar

Sri Aurobindo er en af få helgener i moderne tid, som virkelig værdsatte Siddhaerne og hvem de var, inklusive Tirumoolar, Babaji og Ramalinga.

Sri Aurobindo (1872-1950)

Spørgsmål: **Hvad fortæller Siddhanta os om sjælen og dens relation til kroppen?**

Svar: Al metafysik handler om tre grundlæggende ting: Gud (*Pati*), sjælen (*pasu*) og verden (*pasam*) og deres indbyrdes relationer. Kroppen er naturligvis del af verden. Siddhanta lærer - som det fremgår af den tamilske sydindiske litteratur - at Gud Siva skabte alting udaf sig Selv - verden, al verdens ting og alle sjæle i den - og at hver enkelt sjæls skæbne er ultimativt at opløses tilbage ind i Ham, akkurat som en flod går i eet med havet eller en bølge oprinder af og opløses tilbage i Oceanet.

Gud Siva skabte og er konstant skabende, opretholdende og reabsorberende alting, ud af Ham opstår menneskets individuelle sjæl, alle verdener og deres indhold. Han er begyndelse og slutning, Eksistensens 'forfatter'. Han er både materiel og oprindelig årsag og således er Hans Skabelsesakt at ligne med gløderne fra smedens esse eller træets frugter.

Den individuelle sjæl: er i sin essens *sat chit ananda*, altså væren, bevidsthed og lykke eller ubetinget glæde. Sjælen er i sin essens eet med Guds sjæl. Den er ikke en ting eller et objekt. Den er Seeren, ikke det Sete. Den er Subjektet. Den er et lysende væsen, en lyskrop, *anandamaya kosha* - og er skabt, udvikles som et tilsyneladende separat væsen og flyder ultimativt i eet igen med Gud Siva, i en tilstand vi kan kalde enhed.

Men monistisk Siddhanta lærer også at sjælen, rent temporært, er forskellig fra Gud. Denne forskel består med hensyn til sjælens individualitet, ikke dens essens. Sjælens krop, *anandamaya kosha*, som består af rent Lys er skabt og er dermed begrænset. Den er ikke Omnipotent eller Omnipresent i fødslen. Snarere er den begrænset og individuel, men ikke ufuldkommen. Det er deri evolutionen består. Det er hele meningen bag *samsara*, meningen med cyklerne af fødsel og

død, at lede den individuelle sjælekrop til modenhed. Selvfølgelig er hele sanseapparatet, sindets opfattelses - og diskriminationsevne, som ikke er sjælen, men som 'omgiver' den, endnu mere begrænsede og det ville som ovenfor anført være tåbeligt at tage disse begrænsede evner for at være Gud Siva, at sige de er lig med Ham. Ultimativt og efter mange fødsler og videreudvikling, som nu engang følger dette jordeliv, går den individuelle sjælekrop i eet med Gud Siva. Denne organiske sammensmeltning kaldes *vishvagrasi*. Og da kan sjælen naturligvis ikke længere udtale "Jeg er Siva", for der er ikke noget 'Jeg' til at ytre påstanden. Der er kun Siva.

Verden og sjælen er i sandhed blot forskelligartede udtryk for Siva selv og dog transcenderer Han sin Skabelse og er ikke begrænset af den. Ydermere er verden og sjælen aldrig adskilte fra Gud, et faktum der gør det klart at de er evolutter (i stadig udvikling) og ikke evige eksistenser. Når verden og sjæl går i en højere enhed med Hans Guddommelige Form i *mahapralaya* - ved slutningen på en kosmisk skabelsescyklys - fjernes alle tre *malaer*, (*anava*, *karma* og *maya*) ved Hans velsignelse og sjælen ophører med at eksistere som individ og mister sin separathed gennem union med og fuldbyrkelse i Siva. Efter *mahapralaya* eksisterer kun Siva indtil det øjeblik, da Skabelsen atter strømmer ud af Ham i endnu en kosmisk cyklus.

Spørgsmål: **Hvad er Siddhaernes opfattelse af Gud?**

Svar: De refererede til Gud som 'Sivam' (udtales Shivam) uden begrænsninger og attributter. Sivam er grammatisk og filosofisk et upersonligt begreb. Som Siddhaerne siger, det ideelle navn for Siva er 'Det', Adu, 'Noget' eller Paraparam, det Højeste, det Bedste, Absolut Væren, Bevidsthed og Salighed: *Sat Chid Ananda*. **Sivam er ikke en personlig Gud. Snarere en praksis, en metode, en døråbning. Det er en fundamental bevidsthed eller opmærksomhed. Denne opnåelse af opmærksomhed eller Siva-bevidsthed er *mukti*, befrielse.** Selvom Tirumoolar omtaler det religiøse aspekt af Gud, troede han på en Suprem Abstraktion, en 'Dyb Ensomhed'. Han kalder det *tani-urra-kevalam* (*mandiram* 2450). En tilbundsgående undersøgelse af begrebet Sivam afslører to indiske tænke måder, een theistisk med en personlig eller hengivenhedsorienteret relation til Gud baseret på 'bhakti'ens metode henholdsvis en tantrisk, enevældig eller absolutistisk, baseret på *Kundalini Yoga* og *jnana*. Bhakti metoden er pluralistisk som reflekteret i den Saiva Siddhantiske skole, mens den absolutistiske vej er monistisk som det fremgår af **Tirumandiram**.

I deres digte refererede de til de fem kosmiske handlinger, som udgår fra Sivam og kalder det Hans Saligheds Dans, der udtrykker hans Shakti eller power og er motiveret af hans kærlighed til sjælene.

1. Skabelse: af verden som mulighed for at sjælene kan udvikle sig og vokse i visdom og ultimativt realisere deres væren eet med altet;
2. Opretholdelse: efterhånden som sjælene roder sig mere og mere ind i uvidenhed, selvbedrag og karma, beskyttes de ved forskellige midler og relationsforhold, der hjælper dem videre;

3. Opløsning: når sjæle trækkes ud af deres inkarnation i denne verden (døden), opnår de en midlertidig henstand fra denne verdens lidelser, mens de forbereder sig på deres næste inkarnation;
4. Formørkelse: den power der skjuler sjælens enhed med Sivam og som rent faktisk tvinger sjælen til at søge visdom, Sandheden bag det mentale selvbedrags slør, *Maya*;
5. Velsignelse: fjernelsen af de tre bånd eller pletter på sjælen: uvidenhed, vrangforestillinger og karma. Faktisk kommer Sivams velsignelse og kærlighed til alle sjæle til udtryk gennem samtlige fem kosmiske handlinger, hjælper hver enkelt sjæl til at vokse i modenhed og ultimativt udfrielse, liberation.

Gennem kosmiske cyklusser af henholdsvis tilbagegang og fremgang danses denne dans i æoner af tid. Det ultimative formål er og forbliver et mysterie indtil sjælen er endeligt befriet og genforenet med sit hemmelige Jeg, Selv, Sivam.

Spørgsmål: **Hvad er Siddhantas formål?**

Svar: Ifølge de tamilske Siddhaer eller realiserede sjæle er livets ultimative formål 'den totale overgivelse/hengivelse, som inkluderer erkendelsen af *vettivel*, 'den lysende grund', kosmisk bevidsthed, og en progressiv transformation af vor indbyggede menneskelige natur på alle niveauer og udviklingen af en guddommelig krop eller *divya deha*.

De tamilske Siddhaer så vores egen individuelle indsats som afgørende for opnåelsen af frigørelse i sammenhæng med Guddommelig Velsignelse eller 'Grace'. Individets egen indsats eller stræben symboliseres ved en trekant med spidsen opefter, mens Grace, velsignelse, er symbolsk udtrykt ved en trekant med nedadgående spids. De to trekanter sat sammen til en sekstakket stjerne udgør basis i deres mest betydningsfulde 'yantra', et geometrisk koncentrationsobjekt og integrationen af det spirituelle med det materielle eksistensplan. Siddhaerne insisterer på den tantriske yogas værdi som middel til opnåelse af frihed og udødelighed mens man lever i denne verden, snarere end i et eller andet himmelsk efterliv. Udfrielse, *moksha* eller *viidu* på tamilsk, er en mystisk tilstand som af Tirumoolar benævnes Yoga Samadhi.

Indeni den Yogiske Samadhi er det uendelige rum;

Indeni den Yogiske Samadhi er det uendelige lys;

Indeni den Yogiske Samadhi er den omnipotente energi;

Yogisk Samadhi er det Siddhaerne holder af (mandiram 1490)

Det handler altså ikke om frihed for eller udfrielse af inkarnationscyklussen, men om frihed eller befrielse af *malaerne* eller de tre bånd, der binder menneskesjælen og begrænser dens iboende kvaliteter af *sat chid ananda*:

1. *Anava*: Uvidenhed om ens sande identitet og som konsekvens heraf egoisme;
2. *Karma*: Konsekvenserne af tidligere handlinger, ord og tanker;

3. *Maya*: Vrangforestillinger og alle dens udløbere: delvis forståelse, delvis indsigt, begær, tid og skæbne.

Det er også frihed fra *gunaerne*, naturens tilstande eller iboende kvaliteter:

1. *Rajas*: det dynamiske princip, som stimulerer, er mobilt og aktivt;
2. *Tamas*: inertiens princip, som er tungt, dovent, trættende, tvivlende, forvirret;
3. *Sattva*: balancens og klarhedens princip, som er kendetegnet ved ro, oplysning, visdom og lærdom.

Spørgsmål: **Hvordan beskriver Siddhanta realiseringen af sjælens udfrielse og frigørelsen fra naturens luner?**

Svar: Siddhaerne anbefalede direkte handling for at rengøre og opløse de snærende bånd. Det inkluderer alle Kundalini Yogaens elementer med dens fokus på kraftigtvirkende vejtrækningsøvelser, mantrarecitation og åbning af de psyko-energetiske centre også kaldet chakraer, såvelsom den klassiske yoga med dens grundlag i udvikling af uafhængighed, frigørelse af såvel begær som afsky, også kendt som den ottegrene vej: kontrol af ens sociale adfærd, selvdisciplin, asana (fysiske yogaøvelser eller hatha yoga) praksis og pranayama (vejtrækningsøvelser), sansekontrol, koncentrationsøvelser, meditation og samadhi eller kognitiv absorption. Kundalini Yoga er baseret på forståelsen af at bevidsthed følger energi og energi følger bevidsthed. Ved at kontrollere den ene, kontrollerer du per definition derfor også den anden. Så foreksempel, hvis dit sind er så aktivt og nervøst at det er umuligt for dig at meditere, bør du indlede med praksis af nogle fysiske yogastillinger og vejtrækningsøvelser for at berolige og kontrollere sindet. *Ved at slippe begær og frygt opløser man samtidig blokeringer i energistrømmen - de såkaldte nadier - og chakraer.* Meditation gør gradvis egoet svagere med dets tilhørende begær og frygt og udtynner også karma og misopfattelser. Men de lader sig kun opløse fuldt ud ved hjælp af atter og atter at vende tilbage til kilden i den bevidsthedstilstand der kaldes samadhi, hvorunder man erkender sin identitet med det, som er hinsides navn og form. Uselvisk tjeneste eller karma yoga ordineredes også som middel til overvindelse af selvishhed og for at udradere konsekvenserne af tidligere handlinger, karma.

Den menneskelige natur er også underlagt de tre gunaers leg foruden den tamasiske inerti og den rajasiske passion, som konstant truer den sattviske personlighed. Selv en viis mands sind kan lade sig narre af sindets veje og vildveje, dets vaner. Fuldkommen sikker er man først når man er fuldt etableret i en højere identitet hinsides de sattviske kvaliteter, som er fredfyldt ro og forståelse: i det spirituelle Selv, som er hinsides Naturen i dens tre former (tamas, rajas, sattva).

Ulig de tamasiske og rajasiske orienterede personligheder, hvis frihed er karakteriseret ved at være 'højt hævet over' og dermed isoleret fra omverdenen, **finder den selvrealiserede person det guddommelige ikke blot i sig selv, men i alle væsener.** Hans lighed integrerer viden, handling og kærlighed og de yogiske veje benævnt jnana, karma og bhakti (visdom, uselvisk tjeneste og hengivenhed til det guddommelige). Efter at have erkendt sin enhed med alt og alle i den spirituelle dimension er hans lighed fuld af sympati/empati. Han oplever alle som sig selv og er ikke ude efter egen overlevelse. Han tager sågar andres lidelser på sine skuldre og arbejder for

andres selverkendelse, men uden at lade sig gå på af andres lidelser. Befriede sjæle ønsker at dele deres glæde med alle og legemliggør dermed Siddhaernes lære om *arrupadai*, at vise andre vejen, hvad der er at gøre og hvad der er at afstå fra at gøre. Siddhaen eller den fuldkomne viismand er altid beskæftiget med at gøre godt for andre skabninger og det er hans job og hans glæde (Gita V 25). Den perfekte Yogi er ikke en ensom person, der sidder og reflekterer over selvet i sit private elfenbenstårn. Han er en mangesidig universel tjener til verdens bedste, for Gud i verden. Fordi den fuldkomne Yogi er en *bhakta*, en elsker af det guddommelige, ser han det guddommelige i alle. Han er også karmayogi, idet hans handlinger ikke fjerner ham fra den dybtfølte tilfredsstillelse og lykke ved union med det guddommelige. Som sådan ser han at alting udgår fra Den Ene og at alle hans handlinger er dirigeret mod Den Ene.

Spørgsmål: Hvad er årsagen til menneskelig lidelse og hvordan overvinder vi den?

I Yoga Sutraerne beskriver Patanjali fem *kleshas* eller årsager til lidelse:

1. Uvidenhed om vor sande identitet, sjælen, *sat chid ananda*, at opfatte det flygtige som permanent og det urene som rent, smerte som fornøjelse og ikke-Selv som Selv;
2. Egoisme, født af uvidenhed, vanen med at identificere sig med det vi ikke er: det fysiske krop-sind kompleks med dets sanser, emotioner og tanker;
3. Klamren sig til det, der opleves som fornøjeligt, afhængighed;
4. Modstand er klamren sig til det, der giver lidelse: frygt, had;
5. Klamren sig til livet; dødsfrygt.

Patanjali fortæller os: i deres subtile form kan vi rive årsagerne til lidelse op med rod og spore dem tilbage til deres oprindelse ved atter og atter at gå i et af diverse stadier af Samadhi. I deres aktive stadie ødelægges de v.hj.a. meditation, *Yoga Sutra* II.3-11.

Han fortæller os at Kriya Yoga praksis har til formål at svække årsagerne til lidelse gennem at opøve evnen til at gå ind i kognitiv absorption i.e. samadhi eller selvrealisation. *Yoga Sutra* II.2.

Siddha Patanjali
(Loftsmaleri i Chidambaram Nataraja Templet, SydIndien)

Spørgsmål: **Hvori består forskellen mellem 'monisme' eller 'ikke-dualisme' (advaita) og mellem 'dualisme' (dvaita) og 'pluralisme' (theisme)?**

Definitioner på monisme og pluralisme

Websters Leksikon definerer *monisme* som 'doktrinen at der kun er een ultimativ substans eller blot eet princip, at virkeligheden udgør et organisk hele uden selvstændige dele'. Det er det modsatte af 'dualisme': 'teorien om at verden består af to ikke-reducerbare elementer (stof og ånd), eller... doktrinen at der eksisterer to indbyrdes antagonistiske principper i universet, godt og ondt.'

Pluralisme defineres som 'teorien om at virkeligheden er sammensat af en mangfoldighed af endegyldige væsener, principper eller substanser.'

Spørgsmål: **Hvorfor er disse forskelle vigtige (at forstå)?**

Svar: Det er subtile betydningsnuancer som måske ikke umiddelbart synes relevante i forhold til ens personlige daglige religiøse oplevelse. Derfor er der måske en tendens til at vi afviser sådanne spørgsmål som kun værende af interesse for teologer, satguruer, yogier og filosoffer. Men rent faktisk udgør de al religions kerne og man bør ikke afvise dem som ubetydelige. De øver indflydelse på os allesammen, idet de definerer forskellige opfattelser af sjælens natur (og derfor af vor egennatur), af verden og af Gud. De sætter hver deres spirituelle mål: enten at flyde sammen med Ham til fulde og i al evighed (en tilstand der overgår den mest salige tilstand) eller at være evigt adskilt fra Gud (uanset en sådan adskilthed eventuelt ses som uendelig salighed). Monismens synspunkt er enhed i identitet i hvilken den inkarnerede sjæl, *jiva*, faktisk er og

bliver Gud, *Siva*. Det andet synspunkt, pluralismens, er enhed i dualitet, to-i-een, i hvilken sjælen nyder enhed med Gud, men til evig tid forbliver en individuel sjæl, eller tre-i-een eftersom den tredje instans, verden, eller *pasha*, aldrig, selv ikke delvist, smelter sammen med Gud.

Desuden er der forskel på hvordan verden opleves alt efter hvilket af disse perspektiver man vælger. Nondualisten (*advaitinen*) ser verden som 'uægte' eller 'uvirkelig', som illusorisk og derfor uvigtig. Man afholder sig så vidt muligt fra at involvere sig i verdens affærer idet de bedømmes som betydningsløse. Der er ingen Gud. Der er ingen sjæl. Det er hverken teisme eller ateisme. Det er monisme i betydningen at der er kun Een. Kun een virkelighed, også kaldet *Brahman*, en upersonlig 'Det' eller 'Den'. Målet er *moksha*, frihed af den illusion (*maya*), som forhindrer én i erkendelsen af at der kun er Een/Eet. Idet man vågner op fra den illusoriske maya-drøm, realiserer man samtidig en kontinuerlig erkendelse af denne ikkeduale virkelighed. Det anbefalede middel hertil involverer 'Selv spørgen' eller 'Selvhusken'. Typisk sætninger som 'Hvem er jeg'? eller 'Jeg er Det' eller 'Jeg er Brahman', studie af Upanisaderne, de vediske kommentarer til *Vedaerne*. Det kan også være at aflægge formelle monastiske løfter, som til eksempel indenfor *Dasami* ordenen, som er en orden af *swamier* grundlagt af den ledende eksponent for Advaita, Adi Shankara i det 9. århundrede.

Dualisten (*dvaitaen*) oplever modsat at verden er reel og adskilt fra sjælen eller ånden. Klassisk Yoga baseret på Samkhya filosofien lærer at for at opnå udfrielse fra denne verdens lidelser må man gentagne gange gå ind i den bevidsthedstilstand, der også kaldes samadhi eller kognitiv absorption. I den tilstand bliver man opmærksom på, hvad der er bevidst. Man transcenderer egoismens falske identifikation med kroppen og sindets bevægelser. Som følge heraf formindskes al lidelses årsager gradvist. Istedetfor den intellektuelle tilgang vi ser i Advaita og Vedanta lærer vi her at den eneste måde at lære Sandheden at kende er gennem direkte oplevelse af samadhi bevidsthedstilstanden, hvorigennem sindet falder fuldstændigt til ro. Læren foreskriver en progressiv sadhana eller praksis til gradvis entring ind i samadhitilstanden. Den vej går såvel indenfor Klassisk Yoga, Tantra og indenfor visse bhakti orienterede vedantaskoler. For den Klassiske Yogas skole er selvrealisering målet, mens perfektion herunder transformation af den menneskelige natur er tantraens mål. Læren er baseret på en forståelse af Samkhyas natur-principper (*tattvaer*) og søger en balance mellem naturens elementer (*gunaer*) og det at forblive som Seeren, Vidnet, snarere end at være identificeret med krop-sind personligheden. Ens egen direkte oplevelse udgør den ultimative autoritet, snarere end at basere sig på skrifter. 'Jiva bliver til Shiva' opsummerer den monistisk theistiske tilgang som ses indenfor Siddhanta og Kashmiri Shaivism. Identitet mellem den individuelle sjæl, *jiva*, og den ultimative sjæl eller Det (*Siva*) er endemålet, som det også er det i det ikke-dualistiske perspektiv.

Pluralisme finder vi i theistiske religioner, såsom vestens monotheistiske religioner (kristendommen, islam og jødaskeden) og i Vedanta dualistiske traditioner (med ophav i Ramunja Acharya og Madhwacharya) og i Saiva Siddhantas pluralistiske *realistiske* filosofi som promoveret af Meykandar, som er udbredt i Syd Indien. 'Realistisk' fordi Meykandar lærte at Gud, sjælen og verden er evigt adskilte. *I alle disse retninger holdes fast i troen på en personlig Gud. Verden er ikke bare virkelig, men ond. Sjælen må prøve at finde en udvej ud af verden og ind i himlen, hvor Gud findes. Troen på og hengivenheden for Herren, hellige skrifter, ritualer, bøn og institutionaliseret religion er midlerne med hovedvægten lagt på Troen.* Derudover inkluderer de vestlige religioner ikke troen på reinkarnation og er typisk

eskatologiske (læren om verdens undergang), og afventer en apokalyptisk dommedag, på hvilken de renfærdige sjæle vil blive opløftet til himlen, mens de øvrige sjæle må brænde i helvede i al evighed.

Filosofiske forskelle mellem monisme og pluralisme

Enklest sagt siger den monistiske skole at Gud, som de kalder 'Siva' eller 'Det', skabte alting udaf sig selv - verden, alle ting i verden og alle sjælene - og at hver enkelt sjæl er skæbnebestemt til før eller siden at smelte tilbage i eet med Det (*advaitisk* enhed), nøjagtigt ligesom en flod flyder ud i eet med havet. Meykandars pluralistiske skole postulerer at Gud Siva ikke skabte verden eller sjælene, men at de har eksisteret i uendelige tider ligesom Han selv og at sjælens ultimative destination ikke er den advaitiske enhed i Gud Siva, men en ikkedual association med Ham i evig velsignet salighed, en enhed der sammenlignes med salt, der opløses i vand. Ifølge een retning manifesteres alting udaf Siva i begyndelsen og vil til slut gå i eet og smelte sammen med Ham igen og kun det Højeste Væsen, Siva, er evig og uskabt/ufødt. Ifølge det andet synspunkt ses forskellene mellem den Højeste Gud, Siva, sjælen og verden som *evigt sande*. Pluralist-realisten argumenterer for at eftersom Gud er fuldkommen kunne han aldrig have skabt disse ufuldkomne sjæle og denne uperfekte verden fuld af lidelse. Der er ingen klar begyndelse for sjælen, men en evig sameksistens af sjælen med Siva fra *kevala* stadiet, som regnes helt tilbage til urtiden og frem til *shuddha* tilstanden, der strækker sig i al evig fremtid. Det monistiske syn er at Gud Siva er alting; selv dette fysiske univers udgør en del af Ham, uanset Han transcenderer det på samme tid. Pluralismen siger at Gud Siva animerer og guider universet, men at det ikke er en del af Ham. Sagens kerne er således hvorvidt der eksisterer een evig universel eksistens eller tre, om sjælen er evigt adskilt fra eller i sin essens er eet med Siva. Denne debat mellem monistisk theisme og pluralistisk realisme er udførligt beskrevet i sidste bind af vor udgave af *Tirumandiram*.

Spørgsmål: **Hvad er Maya og hvorfor regnes Siddhantha som monistisk theisme?**

Svar: Siddhantha har ligesom Klassisk Yoga, Kashmiri Shaivism og Tantra som sit udgangsperspektiv det man oplever her og nu på det relative eksistensplan, i verden, med alle dens begrænsninger og kilder til lidelse. Den afviser ikke verden som 'uvirkelig' eller illusorisk *maya*. *Maya* som sådan har sågar forskellig betydning i Siddhanta og i Vedanta. *Maya* refererer til subjektiv illusion indenfor Siddhantha, mens Advaita Vedanta ser *maya* som magten til at skabe objektiv illusion, hvorved den Ene virkelighed fremstår som mangfoldig. Advaita eller ikkedualisme starter og slutter fra det absolutte plans perspektiv. Kun Brahman eksisterer. Alt andet er kun tilsyneladende reelt. Siddhanta erkender at kun få mennesker er i besiddelse af den nødvendige koncentration, lidenskabsløshed og retskafne karakter nødvendig for at følge Advaitas vej og hele tiden fastholde dette absolutte perspektiv på tingene, også selvom de måske nok forstår læren på et intellektuelt niveau. Derfor anbefaler Siddhanta en progressiv vej kaldet *sanmarga*, der begynder fra det relative plans perspektiv og har det absolutte plan som sit endemål. Således begynder det som 'theisme' - perspektivet som den inkarnerede sjæl, der befinder sig i verden og slutter i 'monisme' - perspektivet som er enhed i identitet, kontinuerlig ikkedual opmærksomhed på Det. Det er derfor 'monistisk theisme' ligesom Kashmiri Saivismen,

der givet har udviklet sig fra eller parallelt med Siddhantha. Denne *Sanmargas* vej inkluderer følgende fire faser for gradvis forberedelse til den ikkeduale bevidsthed:

1. *Charya* er at yde tjeneste i skrin eller templer, såsom rengøring, indsamling af blomster til brug for tilbedelsesritualerne, at assistere med alle aktiviteter på det hellige sted, uden at få løn for det vel at mærke. Det er tjenerens rolle og belønningen er at være i tæt nærhed af Gud/Siva/Herren.
2. *Kriya* er næste vej, som her består i rituel tilbedelse hvorigennem man blir' Herrens barn. Den hengivne er tæt, ja intimt forbundet med Gud.
3. *Yoga* er tredje vej og står her for indadskuende betragtninger, meditation, selvfordybelse og lignende spirituelle praktikker såsom Kundalini og Ashtanga Yoga. Man blir' ven med Gud. Man opnår samme form som Herren og bærer Hans insignier eller gradstegn og manifesterer udadtil Hans kvaliteter og 'powers'. De første tre veje anses som forberedende.
4. *Jnana* er fjerde vej, den direkte realisation, som resulterer i fuldstændig enhed med Herren. Men individualiteten går ikke tabt. Det essentielle aspekt, som er fælles for såvel Siva som jiva er bevidsthed, *chit*, førstnævnte er højst udviklet og sidstnævnte udgør det som er fremherskende i vi mennesker. I Yoga-Sutra l.24 fortæller Patanjali os hvem Siva, Herren, *Ishvara* (Isha + svara, Siva + ens eget selv):

Ishvara er det særlige Selv, uberørt af enhver form for sorg og lidelse, handling, resultat af handling og af enhver form for indre begærs motivation.

I den dybeste, mest renfærdige del af dit væsen er dette din identitet og for at erkende *Det* må du rense eller lutre dig for al lidelses årsager (uvidenhed, egoisme, ulyst og modstand mod forandringer), det egoistiske perspektiv at 'det er mig, der handler', vaner som former ens karma og begær. Det der som udgangspunkt forekommer at være to, sjælen og Gud, ses i lyset af selverkendelsen blot at være Een/Eet. Det får en til at huske Jesu' berømte ord: 'Elsk dine fjender!' Den, der elsker sine fjender, har ingen fjender.

Uanset disse stadier er grundlaget for den fremherskende religiøse kultur i Syd Indien er det reelt ganske få personer, der når videre end til første og andet stadie. *Sivavakkyam*, anbefaler på linje med andre af Siddhaernes litterære værker at læseren ikke gør ophold i disse overgangsstadier som de første to ovennævnte stadier udgør: tempeltilbedelse, ritualer, organiseret religion, skrifter og kaste, men snarere at søge videre efter den 'direkte realisation' - *jnana*, gennem praksis af Kundalini Yoga.

Mens det er dualistisk i sin tilgang (theistisk m.h.t. relationen mellem sjælen og Gud) på det relative eksistensplan, hvor sjælene ligger under for deres iboende uvidenhed med hensyn til deres sande identitet, *maya* (mentale vrangforestillinger hvad angår tid, passion etc.), karma og den menneskelige naturs *gunaer*, er den monistisk når det kommer til det absolutte eksistensplan.

Dette paradoks tydeliggøres gennem følgende analogi, der understreger betydningen af ret perspektiv. Når man lægger ud med sin sandhedssøgen, søgen efter Gud eller Virkeligheden, er det at ligne med en person, der vandrer imod et bjerg. På afstand synes bjerget at være så

vældigt, som Gud, Sandheden eller Virkeligheden, at det forekommer helt uoverstigeligt. Det er det specifikke perspektiv i tid og rum, der får tingene til at synes sådan. Sluttelig finder man en sti, ja måske et helt net af veje og stier, som leder op til bjerget. Alle disse stier svarer til forskellige religioner, filosofier, spirituelle praktikker eller endda videnskaber. Som man når højere op føler man sig mere og mere hjemme. Man opnår kendskab til bjerget. Ens perspektiv ændres efterhånden som man nærmer sig og gradvist bestiger bjerget. Men det er når man endelig står på bjergets top at ens perspektiv ændres markant. Der er ikke længere forskel på een selv og bjerget. Hverken den søgende eller det søgte har reelt ændret sig. Den søgende og bjerget forbliver uændrede, som de altid har været. Det er blot den søgendes perspektiv, der har ændret sig.

Hvis, det forholder sig som Advaita påstår, at kun Brahman, Det, er virkeligt, hvad bliver der så af *maya* selv? Er det ikke også uvirkeligt? Adi Sankara, den mest fremtrædende fortaler for Advaita imødegik dette argument med erklæringen, at *maya* forstået som objektiv illusion eller power'en gennem hvilken den Ene fremstår som mange, *er ubestemt ifølge sin egennatur*. Det er et ganske utilfredsstillende forsvar. At betragte *maya*, som Siddhantha gør det, som subjektiv illusion og derfor reel på det relative eksistensplan er langt mere tilfredsstillende og nyttigt under processen med at gøre sig fri af dens magt.

Det er derfor det er så vigtigt ikke at gøre forskel mellem det relative eksistensplan (verden og ens aktuelle sindstilstand) og det absolutte eksistensplan hvor alting opfattes som Eet, hvorved man ignorerer den enkeltes forhold og konsekvenser. Mange mennesker som følger de lærere, der af kritikere kaldes 'neo-advaitaer', ignorerer denne forskel og tror derfor at blot og bar kendskab til det ikkeduale plan er nok og at de derfor ikke behøver at skulle arbejde for at realisere/erkende Det eller arbejde kontinuerligt for at opretholde denne erkendelse og deres egen bevidsthed om Det. Sanskrit indeholder ikke et ord for filosofi. Men der eksisterer seks filosofiske perspektiver, nemlig *Vaishesika*, *Nyaya*, *Samkhya*, *Mimamsa*, *Vedanta* og *Yoga*.

Spørgsmål: Hvad er Oplysning og hvordan relaterer det til denne diskussion?

Svar: Selve udtrykket 'enlightenment' (da.: Oplysning) er jo selvfølgelig et engelsk ord, som indtil for nylig slet ikke anvendtes i nogen af Advaitas traditioner undtagen inden for buddhismen, hvor det brugtes til beskrivelse af det ultimative stadie af eksistentiel frihed, som Buddha opnåede, bedre kendt som 'Nirvana'. Jeg mindes ikke nogen sinde at have set det i den traditionelle advaita litteratur, (Vedanta, Shankara, Ramana Maharshi). Det er mit indtryk at udtrykket har sneget sig ind i sproget og er blevet moderne grundet nyere vestlige lærere, som er blevet kaldt 'neo-advaitinere'. Jeg har ikke set udtrykket brugt i den Klassiske Yogas litteratur og ej heller indenfor de hinduistiske tantraer.

Jeg formoder at en stor del af nyere tids debat disse neoadvaita lærere imellem omkring 'hvad er Oplysning' og talen sågar om en 'post-oplysnings fase' omhandler pacificeringen af de resterende ego manifestationer som: stolthed, vrede, frygt, dovenskab og begær. Dette handler muligvis netop om at vi i Vesten mangler ikke blot den fornødne oplevelse, men også den fornødne terminologi indenfor det engelske vokabularium til beskrivelse af Oplysningens forskellige stadier. Når min lærer, der ikke var intellektuelt anlagt, blev forelagt spørgsmål om dette emne,

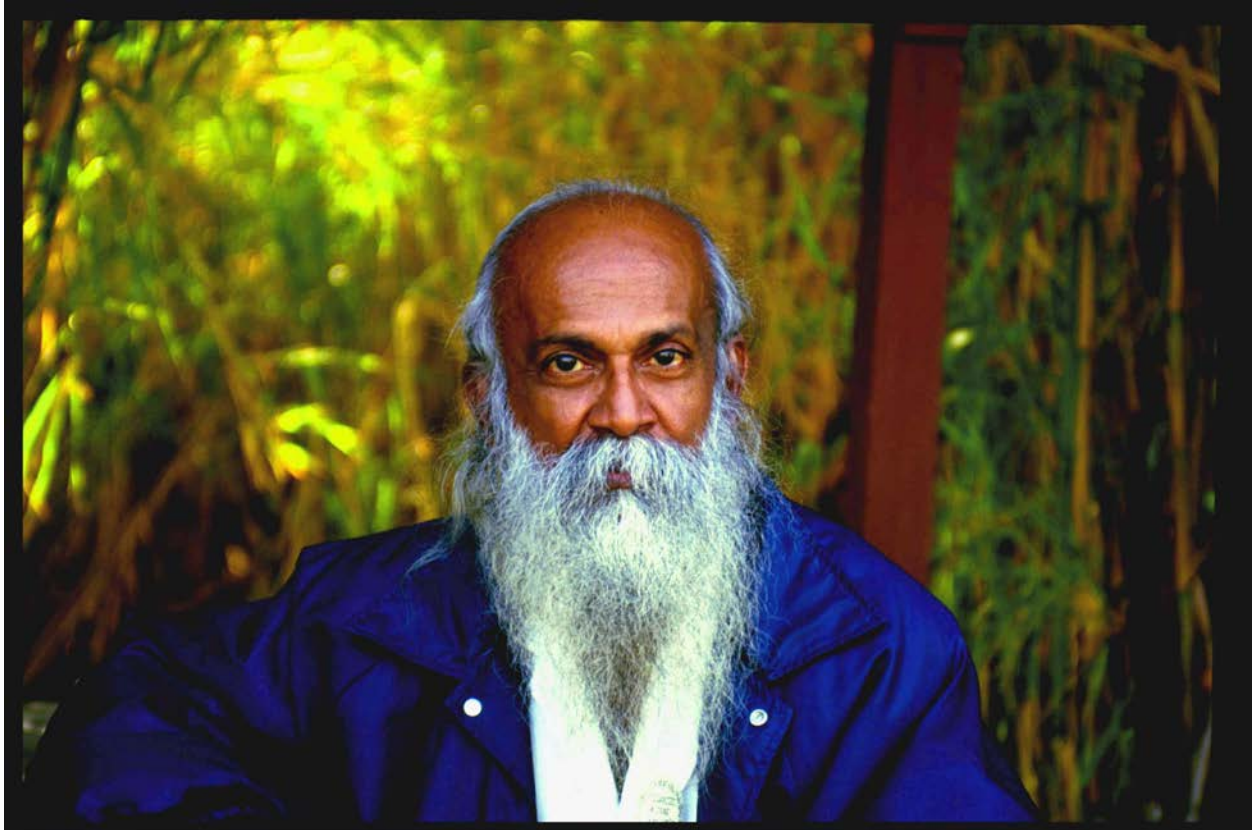
henviste han gerne sine elever til Siddhaernes skrifter (som på daværende tidspunkt var stort set uoversatte (fra gammeltamilsk)) og ellers til Sri Aurobindos forfatterskab.

Den nærmeste forklaring jeg har set givet på 'oplysning' i den tamilske sydindiske litteratur er ordet **vettivel**, som refererer til det 'umådelige Lysende bevidstheds rum', den salige samadhi tilstand, transcendental bevidsthed, bevidstheden om egen selvværen. Det er et 'sted' hvor tanker falder bort, een efter een, indtil ens bevidsthed udelukkende eksisterer som en ekspanderende tomhed. Det står for fraværet af subjektivitet og objektivitet. Det står for opvågningen udaf tid. Det er det evige nu. Det er et sted hvor man transcenderer fortid, nutid og fremtid. Det er et stadie som ikke er tilgængeligt for almindelig sansebevidsthed; en tilstand uden specifikke kendetegn, en pletfri himmel. **Vettivel** er opvågningen udaf tid, frigørelse, sand frihed. Det er 'den Sandhed, den Sol, som ligger gemt i mørket.'

*Det er formløst, pletfrit, Selvlysende og allestedsnærværende,
Salighed til alle tider, ubeskriveligt og det indre lys, der skinner i dem, der kender til det,
Den Ene der deler sig i Brahma, Vishnu og Siva skaber, opretholder og ødelægger det ganske univers.
Som en søjle af lys, der i sig selv er Befrielsen, er Det.
Må Guddommelighedens Fødder beskytte, - Visdoms Aforismer 28, 1. vers af Paambatti Siddha, i
Yoga of the 18 Siddhas: An Anthology, side 475-476.*

Mens ikke nok så mange ord kan indfange Det, kan man måske erkende det ved guruens vejledning under udførelse af *Kundalini Yoga*, som anbefalet af Siddhaerne, og som inkluderer følgende elementer:

lær det personligt fra guruen ('siddende for fødderne af' guruen) ved at opvække energien i *muladhara chakra* og mentalt dirigere den opad gennem de øvrige fem chakraer til den når *sahasrara chakra*.

Yogi S.A. A. Ramaiah (1923-2006)

Spørgsmål: **Hvorfor sagde du i begyndelsen af dette interview at Siddhantha begynder hvor Advaita ender?**

Svar: Yogi Ramaiah besvarede dette spørgsmål rammende i sin kortfattetthed med ordene 'Siddhanthas formål er fuldstændig overgivelse/hengivelse'. Advaitineren overgiver måske nok ego perspektivet til fordel for sjælens perspektiv på det spirituelle eksistensplan, men Siddhaerne erkendte at 'fuldkommenhed' i en ødelagt, syg fysisk krop eller med en vitalkrop fuld af begær og emotioner eller et neurotisk sind, ikke i sandhed er fuldkommenhed. De forstod at 'oplysning' (enlightenment) eller 'komplet hengivelse' eller 'frigørelse' ikke kan begrænses til det spirituelle eksistensplan. De forestillede sig og erkendte menneskehedens evolutionære potentiale og udviklede som deres ypperste indsats midlerne til realisering af en progressiv purifikationsproces (*shuddhi*) gennem hvilken egoets perspektiv og falske identifikationsbilleder opgives:

1. I den spirituelle krop, anandamayakosha, hvorigennem man realiserer *sat chid ananda*, Shiva-Shakti eller Selvrealisering; man bliver helgen(inde) med intimt samkvem med det Guddommelige. Det almindelige egoistiske perspektiv erstattes omend delvist med en opmærksomhed på Guddommeligt Nærvær. Man identificerer sig med at være 'Seer' eller 'Vidne', men sindet, det vitale og det fysiske, er hverken transformeret eller i det mindste støttet af denne delvise overgivelse. Så hvis mystikerens overgivelse begrænser sig til det spirituelle plan kan han stadig være bundet af et behov for at opsætte filosofiske eller

teologiske sondringer, indtil han begynder også at overgive sit ego på det intellektuelle niveau. Derudover er det de færreste helgener, der forbliver længe nok på det fysiske plan til at færdiggøre overgivelses/hengivelsesprocessen - det være sig af fysiske helbredsmæssige årsager eller grundet et ønske om at 'komme væk fra denne lidelsesfyldte verden'.

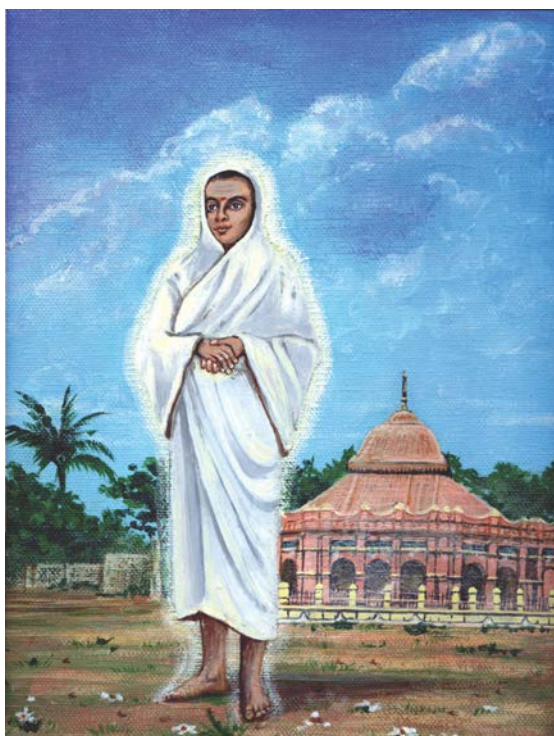
2. I den intellektuelle krop, *vijnanamayakosha*, hersker tavshed; tankevirksomhed stilner i det store og hele af og man udvikler *jnana siddhi*, evnen til at forstå ting intuitivt via identitet og at kommunikere sin viden med lethed; man er nu en vismand (m/k) og primært guidet af intuitiv visdom, idet man har overgivet stoltheden over at 'vide', men man er stadig distraheret af sind, vital og fysisk natur. Egoet ligger stadig på lur indtil overgivelsen omfatter alle eksistensens planer. Indtil da vil der altid være fare for at 'falde', og begær, modstand og klyngen sig til livet kan stadig skabe lidelse. Som Helgenen Augustinus sagde det: 'Gud, hjælp mig med at overgive mig, men ikke endnu tak.' Med andre ord yder vor lavere natur, specielt det mentale plan, sædet for fantasier og begær og vitalplanet, sædet for emotioner og begær, modstand mod den transformationsproces, som den fulde overgivelse medfører.
3. I mentalkroppen, *manomayakosha*, hvorigenem man udvikler nogle af *siddhierne* associerede med de subtile sanser; startende med klarsyn - evnen til at se ting fra en vis distance i tid og rum, eller klarhøring - den subtile høresans, eller klarsansning - den subtile følesans. Man kan spå, manifestere evnen til at helbrede syge og at kende til andres fortid via intuitiv indsigt, ligesom man kan gå ind i dybe enhedstilstande med fortid, fremtid eller et hvilket som helst aspekt af et objekt på hvilket man koncentrerer sig. Man bliver en Siddha efter at have overgivet personlig stolthed og søgen efter nye oplevelser, men man kan stadig opleve vanskelige følelser og begær i vitalkroppen, som endnu ikke er fuldt overgivet.
4. I vitalkroppen, *pranamayakosha*, hvori alle dens begær og emotioner overgives helt og den skifter side fra at have været fast tilknyttet egoet og istedet bliver hvad Sri Aurobindo kaldte 'tro mod det psykiske væsen' eller sjælen, hvilket hermed afslutter processen og man manifesterer andre ekstraordinære siddhier. Man bliver en Stor eller *Maha Siddha* efter at have overgivet egoet også på det vitale eksistensplan og kan nu manifestere *siddhier* eller powers, der inkluderer naturen selv. Det kan inkludere materialisering af objekter, levitation, kontrol af vejret, ønskeopfyldelse og usynlighed. Mens de primært levede i Indien, Tibet, Kina og SydøstAsien har Maha Siddhaerne ifølge egne fortællinger rejst over hele verden. Men den fysiske krop er stadig ikke fuldt hengivet eller overgivet til den højere natur: nedstigningen af den højeste bevidsthed helt ind på celleniveau.
5. I den fysiske krop, *annamayakosha*, som bliver til en guddommelig krop, en *divya deha*, der gløder med et udødelighedens gyldne lys. Få sjældne Siddhaer er i stand til at overgive deres egoer på det fysiske niveaus plan, hvorigennem den fysiske krops cellers begrænsede bevidsthed opgiver deres ordinære metaboliske processer og integreres fuldt ud med den Højeste Bevidsthed. Disse store Siddhaer er i stand til at manifestere siddhier, der involverer selve den materielle natur. Deres fysiske kroppe skinner med et gyldent lys og bliver urørlige i forhold til sygdom og død. Selv for den mest seriøse Yogi er dette svært at fatte, hvis man stædigt fastholder det ældgamle paradigme om en opsplitning mellem henholdsvis ånd/bevidsthed overfor kroppen og verden. Man bliver en Babaji eller en

Boganathar eller Agastyar og ens perfektion begrænses ikke længere af den fysiske menneskelige naturs uvidenhed; man er usårlig overfor sygdom og død. Hvis man forlader det fysiske plan er det ikke fordi ens fysiske krop tvinger een dertil. Igennem alle Siddhaernes litterære værker ser vi mange eksempler på dette niveau af guddommelig transformation.

Spørgsmål: Hvorfor regner en Siddha sig selv som værende så uinteressant at det ikke er umagen værd at nedskrive nogen videre detaljer om deres personlige liv?

Svar: Siddhaen Patanjali fortæller os at indtil de gamle vaner med at identificere sig med krop og sind er fuldstændig udryddede, v.hj.a. atter og atter at returnere til bevidsthedens kilde, da vil egoet stadig have evnen til at vildlede selv en helgen eller en Siddha. De kunne til eksempel give sig til at bruge deres evner (siddhis) til at opnå berømmelse i offentligheden. Men når først overgivelsen har fundet sted helt ned på det fysiske plan er egoet 100% udraderet. Herefter er man bogstaveligt talt 'ikke noget særligt', for man er identificeret med Det som gennemtrænger alting: ren bevidsthed. Få Siddhaer har ned gennem tiderne nået så vidt og disse Siddhaer regnede ikke deres egen person, deres siddhis eller powers, deres biografi eller deres aktiviteter i det hele taget, som specielt vigtige - fordi de ikke tog ejerskab over noget af det. Disse oplyste væsener var instrumenter for det guddommeliges kraft og lys og al aktivitet henholdsvis hvile, som fandt sted gennem dem, var forårsaget af den Guddommelige Kraft. Det er derfor intet tilfælde at vi ved så lidt om hvad Siddhaerne foretog sig og hvordan deres personlige tilværelser udspillede, men vi kender til deres visdomslære. Det er den visdom de opnåede, som de har gjort sig umage for at overdrage til os. Det er den bevidsthed, den visdom, denne oplevelse af den ultimative Virkelighed de regnede for værende af yderste vigtighed, fordi den viser vejen tilbage til 'Himlens Kongerige.' Ved at lægge hovedvægten på læreren, fremfor på læren, dannedes religioner som kristendommen og buddhismen. Buddha var ikke buddhist. Jesus var ikke kristen. Jesu' lære, hans lignelser, blev tilsidesat til fordel for en kult omkring hans person, uanset det historiske faktum er at meget lidt eller intet reelt er kendt omkring ham eller hans liv. Buddha, der som hindu ønskede at erstatte tom ritualisme med læren om hvorledes vi undgår lidelse, blev selv gjort til et tilbedelsesobjekt.

Siddhaen kan få til opgave at forblive i den samme fysiske form i en ikke nærmere defineret periode eller endda blive bedt om at transmigrere ind i en anden krop eller at de-materialisere eller ascendere som Jesus gjorde eller at være tilstede i mere end én synlig krop på flere forskellige steder på samme tid. Her kan Ramalinga Swami nævnes som veldokumenteret eksempel; han levede i slutningen af det 19. århundrede og det forlyder at hans krop ikke kastede skygge, hans krop kunne ikke skades og ej heller fotograferes, uanset adskillige forsøg herpå fandt sted hvor han - godvilligt - stillede op sammen med en gruppe og en professionel fotograf. Til slut forsvandt hans krop sporløst fra jordens overflade på ganske dramatisk vis i et violet lynglimt. Siden da forlyder det at Ramalinga Swamigal har vist sig for folk, der har bedt ham om hjælp. Børn og hengivne i SydIndien synger stadig den dag i dag mange af de mere end fyrretusind digte og sange han skrev til ære for 'det højeste velsignede lys.' Vi har også Kriya Babajis eksempel som beskrevet i *'En Yogis Selvbiografi'* og i *'The Voice of Babaji: A Trilogy of Kriya Yoga'* foruden i de detaljerede beretninger fra Siddha Agastyar, Siddha Boganathar og Sri Aurobindos liv omkring deres proces med at overgive på det fysiske kropsplan og opnåelsen af diverse typer af udødeliggørelse. Som Mircea Eliade udtrykker det: 'Siddhaerne er de, der forstod ordet befrielse i betydningen at opnå udødeliggørelse.'

Ramalinga Swamigal i Vadalur, Tamil Nadu
(med tilladelse fra M. Govindan)

Spørgsmål: **Hvad er betydningen af siddhier eller mirakuløse yogiske kræfter?**

'Siddhierne' er detaljeret beskrevet i det tredje kapitel af Patanjalis Yoga-Sutraer. De er resultat af *samyama* eller kommunion, som han definerer som en kombination af koncentration, meditation og kognitiv absorption (*samadhi*). Som alt andet kan de blive en forhindring hvis de (mis)bruges til at opfylde et egoistisk formål. Imidlertid opfattes de fra Siddhantas perspektiv som blot biprodukter af en guddommeliggørelsesproces af den menneskelige natur, i løbet af hvilken den lavere egodrevne natur erstattes af eller er overgivet til en højere natur, hvis drivkraft er det hemmelige, højeste Selv, *Ishvara* eller *Purishottama*. Denne proces er beskrevet i detaljer i de '18 Siddhaers' værker såvel som af Sri Aurobindo og The Mother/Moderen i deres bøger.

De '18 tamilske Yoga Siddhaer's' bøger, specielt Boganathars og Tirumoolars, er rige og inspirerede førstehåndsoplevede beretninger om denne proces. De beskriver også Kundalini Yogaens metoder, specielt de vejtrækningsteknikker, der støtter og fremmer processen.

Sri Aurobindo beskrev også denne proces i voluminøse detaljer. Men han så den som middel til at speede hele menneskehedens evolutionære udvikling op, når først det 'Supramentale' var nedsteget i et tilstrækkeligt antal avancerede praktikanter af det han kaldte 'Integral Yoga'. Han opsummerede denne Yoga i tre ord: 'aspiration, afvisning og overgivelse.'

Spørgsmål: **Hvad er forholdet mellem Babajis Kriya Yoga og Siddhantha?**

Svar: Babajis Kriya Yoga er en destillation af Siddhantha. Dens femgrenede vej kombinerer udvikling af lidenskabsløshed og meditation indenfor Klassisk Yoga som beskrevet i Patanjalis Yoga Sutraer med Siddhaernes Kundalini Yoga. Den femgrenede vej indeholder:

Kriya Hatha Yoga: inkluderer asanas, fysiske yogastillinger, 'bandha', muskellåse og mudraer, psyko-fysiske fagter, som alle fremmer sundhed, indre fred og opvækning af de største af energikanalerne i kroppen, de såkaldte nadier og energicentre, chakraerne. Babaji har udvalgt en specielt effektiv serie på i alt 18 stillinger, som indlæres i stadier og parvis. Man tager sig af sin fysiske krop ikke for dens egen skyld, men som et guddommeligt instrument, det guddommeliges tempel.

Kriya Kundalini Pranayama: er en stærk vejtrækningsteknik til opvækning af ens potentielle kraft og bevidsthed og til cirkulation af denne livskraft igennem de 7 hoved chakraer mellem halebenet og toppen af hovedet. Den vækker de latente evner som har ligget sovende i de syv chakraer til live og man blir' dynamo på alle fem eksistensplaner.

Kriya Dhyana Yoga: er en progressiv serie af meditationsteknikker for at lære den videnskabelige kunst at mestre sindet - rense ud i underbevidstheden, udvikle koncentration, mental klarhed og vision, opvække de intellektuelle, intuitive og kreative evner og hidbringe det vejtrækningsfrie stadie af enhed med Altet, Samadhi, Selvrealisering.

Kriya Mantra Yoga: den tavse mentale gentagelse af subtile lyde for at vække intuition, intellekt og chakraer; mantraet erstatter den 'jeg og mig' centrerede indre skratten og letter akkumuleringen af store mængder energi. Mantraet renser også ud i vanemæssige underbevidste tendenser.

Kriya Bhakti Yoga: kultivering af sjælens længsel efter det Guddommelige. Inkluderer hengivenhedshandlinger og service med henblik på at vække ubetinget kærlighed og spirituel salighed i ens spirituelle krop; kan også indeholde chanting og sang. Gradvist bliver alle ens handlinger gennemlyst af sødme, efterhånden som 'den Elskede' genkendes i alt og alle.

Spørgsmål: **Den 'femgrenede vej' indenfor Babajis Kriya Yoga minder mig om de forskellige typer Yoga som anbefalet af Sri Krishna i Bhagavad Gita, der relaterer sig til ens egennatur eller essentielle karakter (svadhyaya)**

1. Karma Yoga, for de som føler sig kaldet af deres iboende natur (svabhava) til at yde uselvvisk tjeneste;

2. Bhakti Yoga, for dem det falder naturligt at elske Herren eller at give til andre eller at elske Gud i andre;
3. Raja Yoga, for dem der oplever et indre kald til at søge Sandheden ved at skue indad i meditation;
4. Jnana Yoga, for de hvis sjæl ansporer dem til at søge Satyam (Sandhed) gennem udvikling af læren om Selvet og deraf følgende visdom;

Hvordan afgør man hvilke af de veje, der er bedst egnet for een selv?

Vi kan se at der er en konstant variationens lov og at hvert enkelt individ handler ikke blot i overensstemmelse med de almene regler for menneskets ånd, sind, vilje og liv i det hele taget, men nok så meget i forhold til individets egennatur eller essentielle karakter (*svabhava*). Naturen udvikler hvert enkelt væsens evolutionære udvikling i henhold til vedkommendes iboende muligheder. I forhold til hvad vi er handler vi, og vi udvikler os via vore handlinger og finder gradvis ud af hvem vi er. Hver mand eller kvinde opfylder forskellige funktioner og følger forskellige veje i overensstemmelse med vedkommendes egne omstændigheder, evner, karakter, 'powers'. Gita understreger at 'ens egennatur, indre regler og funktion bør iagttages og følges - også selvom det måtte være fejlagtigt, er det bedre end (slavisk) at føle en anden persons regler.' Handling bør være korrekt reguleret, udvikle sig indefra i harmoni med sandheden for ens egennatur, snarere end at være dikteret i forhold til et ydre motiv, såsom sociale forventninger eller via frygt eller begærbaserede impulser. Det kræver selvstudie og analyse at lære ens egennatur at kende. Når man har analyseret sig frem til dette, kan man herefter se på hvilken af ovennævnte veje, der bedst egner sig til at opfylde ens potentielle karakter og dermed opnå Selvrealisering. Indtil da vil en regelmæssig dyrkelse af samtlige veje skabe den fornødne balance for at man kan opfatte sin *svabhava*. Indtil da vil man måske også føle et personligt behov for at følge een eller flere forskellige veje eller yogaer. Foreksempel hvis man er fysisk svag eller nervøst anlagt er det en god idé med hovedvægten lagt på udførelse af fysiske stillinger, asanas eller pranayama; oplever man en mangel på hengivenhed i sit liv vil dyrkelse af *bhakti yoga* være løsenet; er man i tvivl og har mange spørgsmål er *jnana yoga* sagen - studiet af visdomslitteratur og Selv-husken.

Når sjælen efter Selvrealisering er identificeret med det skjulte Selv, *Ishvara*, bliver man det guddommeliges stedfortræder og instrument og udvikler nu sin egen højere guddommelige natur. Sjælen er i stand til at ændre sine almindelige handlinger til guddommelig kraft på et hvilket som helst af livets områder, det være sig indenfor service, forretning, lederskab, forskning eller kunst.

Det menneske, der har realiseret sig selv, bliver en 'Guddommelig arbejder' og finder det guddommelige ikke blot i sig selv, men i alle levende væsener. Hans ligestilling integrerer lærdom, handling og kærlighed og samtlige yogiens veje *jnana*, *karma* og *bhakti*, som omtalt i *Bhagavad Gita*. Da han har erkendt sin enhed med alt og alle i den spirituelle dimension er hans jævnbyrdighed fuld af sympati. Han ser alle som sig selv og er ikke ude efter bare at redde sit eget skind. Han tager endda andres lidelser på sine skuldre og arbejder for andres frigørelse uden af den grund at lade sig indfange i deres lidelsers net. I ønsket om at dele deres glæde med alle andre manifesterer den guddommelige arbejder det Siddhaerne kaldte *arrupadai*. 'at vise andre

vejen'; hvad man må gøre og hvad man bør undgå at gøre. Den fuldkomne vismand er ifølge *Gita* altid involveret i at hjælpe alle væsener med at få det godt og det er hans eneste og væsentligste opgave og fornøjelse. (*Gita* V.25). Den perfekte Yogi sidder ikke i egen ophøjede majestæt i sit elfenbenstårn og skuer indad. Han er en alsidig universel arbejder, til verdens bedste, for Gud i verden. Fordi en sådan yogi er en *bhakta*, en elsker af det Guddommelige, ser han Guddommelighed i alle. Han er også *karma yogi* idet hans handlinger ikke bærer ham væk fra enhedens salighed. Han opfatter at alt udgår fra Den Ene og alle hans handlinger er dirigeret imod Den Ene.

Spørgsmål: Hvorfor har Siddhaernes praksis været hemmeligholdt per tradition, hvis den er så fordelagtig? Hvorfor kan man kun lære den i forbindelse med en 'indvielse'

Svar: Indvielse er en hellig handling under hvilken et individ gives sin første oplevelse af et middel til erkendelse af en sandhed. Det middel er en *kriya* eller 'praktisk yogisk teknik' og sandheden er portal til den evige og uendelige Ene. Da denne sandhed er hinsides navn og form kan den ikke kommunikeres gennem blot ord eller symboler. Men den kan opleves og til det formål har man brug for en lærer, som kan dele hans eller hendes egen oplevelse af sandheden. Teknikken bliver midlet ved hjælp af hvilket læreren deler måden hvorpå sandheden kan erkendes i sig selv, med sin elev. Af den grund er de fleste af disse praktikker eller *kriyaer* ikke beskrevet ned i detaljen i Siddhaernes skrifter. De er forbeholdt personlig træning under vejledning af en kvalificeret lærer.

Under indvielsen strømmer en transmission af energi og bevidsthed fra indvieren til den indviede, uanset modtageren er bevidst om det eller ej. Transmissionen er ikke fuldt effektiv hvis eleven er fuld af spørgsmål, tvivl eller er distraheret, mens indvielsen foregår. Så indvieren forsøger at forberede eleven så godt som muligt og at kontrollere de ydre omstændigheder så alle potentielle forstyrrende elementer minimeres. Indvieren tager ansvar for modtagerens bevidsthed og begynder at ekspandere denne udover dens almindelige mentale og vitale grænser. Der sker en form for nedsmeltning af de ordinære mentale og vitale grænser indvieren og eleven imellem, og det letter adgangen til den højere bevidstheds planer ganske væsentligt. Således åbnes modtageren op for eksistensen af hans/hendes egen sjæl, som indtil da, for de flestes vedkommende, har været 'sløret'. Ved at hæve modtagerens bevidsthed bliver denne i stand til i det mindste at få et glimt af sin potentielle bevidsthed og power. Det er hvad der menes med udtrykket 'at rejse disciplens kundalini'. Det foregår som oftest på ganske u-dramatisk vis over ikke een, men flere omgange over en vis periode, afhængig af studentens flid og intensiteten af hans/hendes praksis af de indlærte teknikker.

Effektiviteten af indvielsen er afhængig af to ting: studentens forberedelse og tilstedeværelsen af en indvier, der selv har reliseret Selvet. De fleste spirituelle søgende lægger hovedvægten på sidstnævnte omstændighed og søger ivrigt 'den perfekte guru', mens det er få, der bekymrer sig om at sørge for at forberede sig selv. Det er formentlig en iboende menneskelig fejl at tro man kan få andre/en anden til at 'gøre det for mig'. Altså give os Selvrealisering eller Selverkendelse. Guruen eller læreren er muligvis i stand til at vise dig vejen, men det er op til den søgende selv at følge lærerens anvisninger og 'sætte det ene ben foran det andet'. Den søgende er ofte - i starten ihvertfald - indstillet på at gøre som der bliver sagt, men alt for ofte sker det at den menneskelige

natur distraherer og tvivl eller lysten til noget andet, sætter ind. Så selvom man finder den perfekte lærer kan indvielsen blive som at så korn på et fortov af cement, altså nytteløst, medmindre man selv opdyrker kvaliteter af tillid, udholdenhed, oprigtighed og tålmodighed.

Derfor var der tradition for at indvielse var begrænset til de få, som havde brugt år af deres liv på ihærdige forberedelser. De indledende indvielser blev måske givet til et større antal elever, mens de højere indvielser krævede at eleven havde udviklet ovennævnte discipel- kvaliteter.

En essentiel hellig transmission af bevidsthed og energi finder sted mellem indvieren og den indviede, som frugtbar gør teknikkerne. Det er derfor indvielsestraditioner har været i stand til at viderebringe den direkte oplevelse af sandhed effektivt fra den ene generation til den næste. Disse traditioners styrke ligger i den power, de, der har dyrket teknikkerne intenst og således erkendt sandheden, er i besiddelse af. Af alle disse grunde holdes teknikkerne hemmelige og reserveres for den personlige indvielse givet af en kvalificeret lærer.

Spørgsmål: Hvad er værdien af den menneskelige krop i relation til ens spirituelle udvikling?

Svar: Siddhaerne refererer til tre store velsignelser i livet: For det første at være født som menneske, hvilket kun sker ganske sjældent. Kun når man er inkarneret på det fysiske plan kan sjælen vokse i visdom og frigøre sig af uvidenhedens 'pletter'. For det andet det at finde frem til den spirituelle vej, hvilket også er en sjældenhed, hvilket skyldes alle de utallige distraktioner de fem sanser hele tiden udsættes for og sindets almindelige forvirring. For det tredje at finde ens spirituelle vejleder ved hvis lære og eksempel sjælen guides til frigørelse. Når de tre forudsætninger er på plads kan målet nås relativt hurtigt, når blot man sørger for at holde den fysiske krop sund og koncentrerer sig om at følge den spirituelle disciplin og lære guruen har anbefalet i overensstemmelse med sin tradition.

Siddhaerne opfattede kroppen som Guds tempel og gjorde sig derfor de største anstrengelser for at orpetholde dens sundhed og de gik ligefrem så vidt at ville forlænge dens levetid, så at de havde tilstrækkelig tid til at fuldføre processen, hvis endemål var den fuldstændige overgivelse til det Guddommelige. Som tantrikere ønskede de at perfektionere og transformere deres menneskelige natur. Fuldkommenhed, indså de, bør ikke begrænses til det spirituelle plan. Oplysning i en syg krop eller med et neurotisk sind og en vitalkrop fuld af alverdens begær er ikke fuldkommenhed. I erkendelsen af at den fysiske krop er uvidende om sit eget iboende potentiale og derfor genstand for metaboliske nedbrydelsesprocesser og lidelser og ved hjælp af de bemærkelsesværdige powers nævnt ovenfor, gik Siddhaerne derfor i gang med et systematisk studie af naturen og dens elementer og udaf det de lærte heraf, udviklede de et medicinsk system kendt som 'Siddha' medicin med mange unikt effektive lægemidler, der stadig den dag i dag er vidt udbredt over hele SydIndien i sin anvendelse. De skrev mange medicinske afhandlinger om lang levetid, der i dag udgør grundlaget for eet af de fire medicinske systemer, som er anerkendt af den indiske regering.

Idet de indså at de befandt sig i et kapløb med tiden for at nå at fuldende den fysiske krops transformation inden dens hedengang, udviklede de sideløbende nogle unikke urtebaserede formler kendt som *kaya kalpa* med henblik på at forlænge kroppens levetid. Men de troede at det

ultimativt kun var kundalini pranayama (vejrtrækningsøvelser), der var i stand til at fuldende denne transformations proces.

Siddhaen Tirumoolar løfter en flig af sløret i spørgsmålet om langlevethed i sin definition af hvad medicin er:

Medicin er det, der behandler den fysiske krops forstyrrelser;
Medicin er det, som behandler sindets forvirring;
Medicin er det, der forebygger sygdom;
Medicin er det, som muliggør udødelighed.

Siddhaerne opdagede hvorfor kroppen ældes og udviklede gradvise skridt for at hindre denne aldringsproces. De indså foreksempel at det animalske livs længde er omvendt proportional med vejrtrækningshastigheden. Det vil sige, des langsommere man trækker vejret, des længere vil livet blive. Og omvendt des hurtigere vejrtrækningsrytme, des kortere livslængde. Dyr som havskildpadden, hvalen, delfinen og papegøjen, som er de dyr der tager færrest ud-indåndinger per minut, lever betydeligt længere end mennesket, mens hund og mus, der trækker vejret fem gange hurtigere end mennesket også kun lever en femtedel så lang tid (i gennemsnit naturligvis). Siddhaerne foreslår at hvis man trækker vejret femten gange eller mindre i minuttet vil man - alt andet lige - leve til de hundrede år. Det er når åndingen bliver ophidset eller vanemæssigt meget hurtigere end dette at ens levetid også vil blive tilsvarende kortere.

Spørgsmål: Hvad er Neo-Advaita og hvorfor er det kontroversielt?

Svar: Den moderne Advaita bevægelse har splittet sig i to fraktioner: den ene står for den mere traditionelle udlægning af Advaita Vedanta og den anden har fjernet sig på grundlæggende måde fra det traditionelle spirituelle system. Over de seneste femten år har den Traditionelle Moderne Advaita (TMA) fraktion været ude med ihærdig og vidtfavnende kritik af den Ikke Traditionelle Moderne Advaitas (ITMA) lærere og lære. Splittet minder på mange måder om den grøft, der i de sidste 20 år har udviklet sig mellem den traditionelle Yoga lære og de, der primært underviser i yoga fordi det er en god forretning. Der er i dag mere end 200 selvudråbte ITMA lærere ifølge en artikel af nyere dato. Professor Philip Lucas har skrevet en udmærket artikel med titlen "Not so Fast, Awakened Ones: Neo-Advaitin Gurus and their Detractors," i *The Mountain Path*, tidsskrift udgivet af Ramana Maharshis Ashram, bind. 49, nr. 1 (januar-marts 2012) og genudgivet i en udvidet version i det akademiske magasin *Nova Religio, The Journal of Alternative and Emerging Religions*, bind. 17, nr. 3, februar 2014, side 6-37, udgivet af University of California Press, <http://www.jstor.org/stable/10.1525/nr.2014.17.3.6>.

Jeg anbefaler på det varmeste denne artikel, som er relevant for alle Kriya Yoga elever, der måtte spørge sig selv hvorvidt ITMA læren og det den tilbyder mon er et effektivt alternativ til Kriya Yoga praksis. Alle søgende efter ikkedualitet, monisme eller Sandhed kan have gavn af at læse denne artikel.

Jeg ønsker først at opsummere de fire hovedkritik-områder som den Traditionelle Moderne Advaita fraktion ifølge Professor Lucac står for, i forhold til de såkaldte Neo-Advaita lærere og deres lære, og at dele de kommentarer jeg er kommet med til Lucas' artikel med jer.

Første område handler om den påstand, at de Neo-Advaitinske lærere desavouerer behovet for sadhana eller spirituel praksis i processen med at nå Selvrealisering.

Andet kritikområde involverer påstanden, at de Neo-Advaitinske lærere ignorerer nødvendigheden af moralsk udvikling og udviklingen af visse specifikke dyder som forudsætning for autentisk spirituel erkendelse.

Det tredje kritikområde går på, at de Neo-Advaitinske lærere mangler viden om skrifter, sprog og traditioner associerede med Advaita. Konsekvensen heraf er at alt for mange af disse lærere begynder at undervise ganske kort tid efter deres første 'opvågnings' oplevelse uden reelt at være etableret i *sahajasamadhi* tilstanden (tilstanden af kontinuerlig ikke-dual bevidsthed), som er nødvendig for at være en effektiv lærer.

Endelig for det fjerde er der kritik af den måde på hvilken disse lærere vælger at afholde deres *satsang* eller møder med deres elever og af disse elevers egnethed. Kritikere anklager disse lærere for kun at være interesserede i at gøre deres elever stærke på det psykologiske område, selvhjælp og oplevelsen af at være del af en gruppe og derudover for at give 'straks oplysnings' oplevelser, fremfor at give assistance på det lange sigt med elevens arbejde med at rense ud i og transformere sit ego.

Et femte kritikområde omhandler de neo-Advaitinske læreres manglende sontring mellem de absolutte og de relative bevidstheds - og eksistensplaner. Derfor giver de kun begrænset eller slet ingen støtte, når det kommer til elevernes skabelse af et liv i engageret spirituel disciplin og deres udvikling i de fysiske, emotionelle, mentale og intellektuelle dimensioner eller samfundsengagement. Det medfører den vrangforestilling at man er fuldt frigjort (selvom det endnu ikke er tilfældet) og fremmedgjorthed i forhold til det almindelige pulserende hverdagsliv.

Som opsummering hævdes det at de Neo-Advaitinske lærere har fjernet Advaitalærens basale forudsætninger for at opnå frigørelse/udfrielse og har erstattet disse med en slags pseudo-spiritualitet som ikke blot ikke er effektiv, men kan være skadelig.

Hans artikel diskuterer også den 'økonomiske model' for religion og hvorledes en religion indoptages fra kultur til kultur.

Jeg har personligt hørt flere lærere og elever af Advaita erklære at de ikke længere udøver sadhana og at 'Yogapraksis ikke er nødvendig', eftersom de jo allerede er 'oplyste' eller af en eller anden anden grund. Andet kritikområde minder om tendensen vi ser i Vesten, hvor visse Yogalærere og deres elever ignorerer Yogaens første gren eller vej: overholdelse af de såkaldte *yamas* eller sociale regler: ikke-vold, ikke tale usandt, dydighed, ikke stjæle, undgå grådighed. Det tredje kritikområde er ensbetydende med at ignorere Yogaens anden gren/vej, de såkaldte '*niyamas*' som involverer selvstudie, blandt andet studier af visdomstekster, der tjener til at reflektere ens sande Selv. Fjerde kritikpunkt kan sammenlignes med en beskæring af de øvrige grene eller veje indenfor den Klassiske 8 grenede Yogavej ned til blot og bar udførelse af asanas eller fysiske stillinger med henblik på at opnå fysisk fitness, vægttab eller som middel til afstressning - moderne vestlig kulturs almindelige interesseområder. Det femte område handler specifikt om selve Advaitas grundsten: advaita er hovedsageligt en intellektuel tilgang uden nogen synlige eller klare tegn på eller muligheder for bedømmelse af, hvem der måtte være

'oplyst'. Derfor har en *wannabe* lærer af Neo-Advaita gode kår, når det gælder om at lære visse visdomsfraser og sætninger udenad og dermed efterligne TMA lærere som eksempelvis Ramana Maharshi eller Nisargadatta Maharaj .

Efter at have læst Professor Lucas' artikel i tidsskriftet 'Mountain Path' for to år siden, skrev jeg til ham. Han bad mig sende mine kommentarer til hans artikel. Efter at have gjort det udtrykte han sin enighed med mine synspunkter. Da han er Professor i Religion ved Stetson Universitet i Florida, et par kilometer fra min vinterbopæl, var det oplagt at mødes over en middag, hvilket vi gjorde for nylig. Her følger kommentarerne til hans artikel, som jeg tilsendte ham:

1. Den 'økonomiske model for religion' hjælper til at forklare meget af den opsplitning der har fundet sted specielt i Vesten, hvor der er et marked for 'instant' eller 'straks' 'oplysning' for mennesker, der forventer at alt skal foregå 'instant' eller 'let og nemt'. Af natur er menneskene dovne og de søger derfor den nemmeste eller hurtigst mulige vej, hvilket er med til at skabe efterspørgsel efter netop lærere, der vil 'give' dem det de søger, nemlig den 'nemme' - 'øjeblikkelige' 'Oplysnings' oplevelse. "Bare kom til min satsang" eller "deltag på mit transformations seminar", "læs min bog" og "da vil du også blive Oplyst" er salgsflosklerne, som mange spirituelle nybegyndere falder for, når de hører eller læser dem på den spirituelle markedsplads. Det faktum at det muligvis kommer til at koste dem dyrt bekræfter blot i deres øjne den indbildte værdi disse tomme løfter indeholder i de spirituelle novicers naive øren. Det faktum at de har meget lidt eller intet begreb skabt om hvad Oplysning reelt er for noget, gør blot disse læreres arbejde så meget desto nemmere. Men efterhånden som shopperne og forbrugerne på denne 'markedsplads' indser at uanset de selv mener at være Oplyste, er deres almindelige menneskelige natur uændret med de problemer det måtte medføre, og deres eksistentielle krise eksisterer stadig i bedste velgående, da vil de af dem som er seriøse i deres bestræbelser efter at opnå 'Oplysning' søge videre og finde den mere modne del af dette spirituelle markeds 'frugter' som TMA (Traditionel Moderne Advaita) udgør. Mange andre vil forblive tilfredse med at have haft et eller flere 'glimt' af Sandhed/Oplysning som ITMA lærerne tilbyder i deres satsangmøder og de emotionelle og sociale fordele, der måtte medfølge.
2. Vesterlændinge, især amerikanere, er generelt uvidende om religion udover hvad de måtte erindre fra deres barndoms religionsklasser eller søndagsskolen. Den almindelige amerikaner er ude af stand til at skelne 'theisme' fra 'monisme' henholdsvis 'atheisme' fra 'agnosticisme' og 'gnosticisme'. Og eftersom Amerikas forfatning forbyder religionsundervisning i offentlige skoler er det de færreste der så meget som overvejer de emner, som Østens religioner, såsom Advaita, alle beskæftiger sig med: den eksistentielle lidelse. Så de er uforberedte på at kunne opfylde TMAs forudsætninger.
3. Ordet guru har mistet sin aura af respekt i Vesten grundet de mange skandaler opstået omkring næsten hver eneste buddhistiske og hinduistiske guru, som har besøgt Vesten indenfor det sidste kvarte århundrede, og som har ødelagt deres ry. Derfor søger vesterlændinge med ganske få undtagelser ikke efter en guru. Det gør inderne generelt set stadigvæk. Det er, tror jeg, dette faktum mere end noget andet, der forklarer den opsplitning, du har beskrevet mellem ITMA og

TMA. Fænomenet er endnu mere udbredt indenfor Yogaens område. De skandaler der associeres med mange indiske yoga guruer, som kom til Vesten i løbet af 1960'erne og 70'erne førte til det 'The Yoga Journal' (Yoga Magasinet) stolt erklærer som Amerikansk Yoga, som med stolthed anser sig som anti-guru, individualistisk, kommerciel, konkurrencebetonet, terapeutisk, atletisk eller kropsfikseret, ikke-religiøs og fragmenteret.

4. Du stillede spørgsmålet: "Hvor mange af Advaitas elementer kan man kaste overbords før dens effektivitet som et middel til spirituel frigørelse er alvorligt i fare?" Her er et modspørgsmål på sin plads: "Hvem er indenfor moderne tid blevet 'spirituelt frigjort' eller har opnået 'Oplysning' og hvad adskiller dem fra andre?" Jeg ville mene at ganske få personer reelt har opnået dette mål. Din artikel kommer slet ikke ind på spørgsmålet om, hvordan man i grunden kan bedømme, hvorvidt et menneske er Oplyst eller ej. Det ville have gjort tingene betydeligt klarere, hvis artiklen i det mindste havde omtalt forskellen mellem henholdsvis 'Oplysnings' oplevelser, som mange har haft, og så den permanente tilstand af Oplysning. Det har muligvis ligget udover grænsen for hvad din artikel beskæftigede sig med, men eftersom emnet netop var 'Oplysning' ville det have været til stor hjælp om du havde givet i det mindste nogle basale kriterier til bedømmelse af hvad det er og navnlig hvad det ikke er. I den Klassiske Yogas litteratur, Patanjalis Yoga-Sutraer foreksempel og indenfor Shaiva og Buddha Tantraerne beskrives 'Selvrealisering' og 'Oplysning' som forskellige niveauer af samadhi. Ved at belyse disse spørgsmål nærmere kunne du have begyndt at besvare spørgsmålet (du stiller) i begyndelsen af dette afsnit.

Spørgsmål: **Hvorfor er det så væsentligt at forstå Siddhanta, Advaita og Yoga?**

Svar: De er landkort til spirituel frigørelse eller frihed for den i menneskets natur iboende lidelse. De præger ens praksis eller sadhana. I Vesten er de fleste uvidende om deres lære og forsøger blot at udføre visse teknikker, men uden at forstå deres bagvedliggende filosofiske formål. Så når en vesterlænding begynder at kede sig eller føler sig utilfreds med en given praksis, ser han/hun sig om efter en ny. De samler på teknikker. Det er som at sætte sig ind i den ene bil efter den anden, cruise lidt rundt uden mål og med og ikke komme nogen vegne. Indtil for nylig har de fleste uddannede personer i Indien været vidende om i det mindste visse aspekter som de forskellige filosofiske skoler repræsenterer, men uden selv aktivt at praktisere nogen spirituelle eller yogiske teknikker. Når ens praksis bygger på en underliggende visdomslære vil det sikre en udvikling henimod erkendelsen af ens *sankalpa* eller intention. Ved at forstå Siddhantha, Advaita, Yoga og andre spirituelle veje kan man beslutte sig for hvilket mål man ønsker at gå efter og træffe en fast intention om at nå dette mål. Selv hvis dit mål reelt slet ikke er et mål, blot det at være til foreksempel, vil du stadig så længe du lever i denne verden være nødsaget til at handle og du er bedst tjent med at dine handlinger træffes på et grundlag af visdom for dermed at undgå at skabe - unødigt - lidelse for dig selv og andre.

Copyright Marshall Govindan © 2014

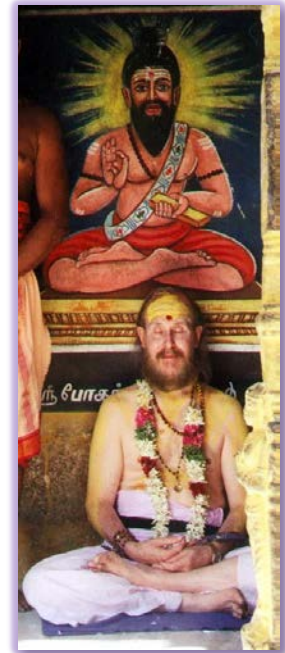
For mere information om dette emne er følgende bøger udgivet af Babaji's Kriya Yoga og Publikationer tilgængelige fra vores website boghandel:
<http://www.babajiskriyayoga.net/English/bookstore.htm>

1. Tirumandiram, af Tirumoolar, 2013 udg., 5 bind
2. Babaji og de 18 Tamilske Siddhaer, Kriya Yoga Tradition, 8. udg.
3. Kriya Yoga Sutras of Patanjali and the Siddhas, 3. udg.
4. The Yoga of Boganathar, bind 1 og 2
5. The Yoga of Tirumoolar: Essays on the Tirumandiram, 2. udg.
6. The Wisdom of Jesus and the Yoga Siddhas
7. The Yoga of the 18 Siddhas: An Anthology
8. The Poets of the Powers, af Kamil Zvebil

Og:

The Alchemical Body: Siddha Traditions in Medieval India, af David Gordon White, udgivet af University of Chicago Press, 1996

The Practice of the Integral Yoga, af J.K. Mukherjee, udgivet af Sri Aurobindo Ashram Publikations Departement, Pondicherry, Indien, 605002, i 2003

Letters on Yoga, bind 1, 2, og 3, af Sri Aurobindo, udgivet af Sri Aurobindo Ashram Publikations Departement, Pondicherry, Indien, 605002

The Integral Yoga, af Sri Aurobindo, udgivet af Sri Aurobindo Ashram Publikations Departement, Pondicherry, Indien, 605002

The Divine Life, af Sri Aurobindo, udgivet af Sri Aurobindo Ashram Publikations Departement, Pondicherry, Indien, 605002

“Not So Fast, Awakened Ones: Neo-Advaitin Gurus and their Detractors,” i *The Mountain Path*, magasin udgivet af Ramana Maharshi Ashram, bind 49, nr. 1 (januar-marts 2012) og genudgivet i en udvidet version i:

Nova Religio, The Journal of Alternative and Emergent Religions, bind 17, nr. 3, februar 2014, side 6-37, udgivet af University of California Press,
<http://www.jstor.org/stable/10.1525/nr.2014.17.3.6>.